

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 stycznia 2016 r.,
na skutek skarg kasacyjnych strony powodowej i strony pozwanej od wyroku Sądu
Apelacyjnego
z dnia 4 listopada 2014 r.,

**1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej
powoda oraz zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180
zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym**

**2. odracza rozpoznanie skargi kasacyjnej pozwanego do
czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii
Europejskiej pytania prejudycjalnego w sprawie C-119/15 Biuro
Podróży P. Sp. z o.o., Sp. komandytowa w D. przeciwko
Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 grudnia 2011 r., nr [...] Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) uznał w pkt II za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie powoda polegające na naruszeniu obowiązku

udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, zaś w pkt III nałożył na powoda kary pieniężne za stwierdzone naruszenia.

Powód wniósł odwołanie, w którym zaskarżył decyzję w całości. Wyrokiem z 15 października 2013 r., Sąd Okręgowy w W. - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda. Wyrokiem z 4 listopada 2014 r., Sąd Apelacyjny w pkt 2 oddalił apelację powoda (w zakresie dotyczącym praktyki stwierdzonej w pkt II decyzji Prezesa Urzędu oraz kary pieniężnej nałożonej z tytułu tej praktyki). Sąd Apelacyjny uznał, że powód nie wypełnił obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, co jest równoznaczne z bezprawnym naruszeniem przez niego interesów konsumentów, polegających na ich prawie do otrzymania rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o usługach świadczonych przez przedsiębiorcę energetycznego.

W dalszej kolejności Sąd drugiej instancji uznał, że Prezes Urzędu zasadnie nałożył na powoda kary pieniężne w kwotach po 550.899 zł za każde z naruszeń zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 uokik, w zakresie opisanym w punkcie II.1 i 2 zaskarżonej decyzji. Są to bowiem dwa odrębne naruszenia zakazów ustawowych, których powód dopuścił się w odniesieniu do dwóch różnych wzorców umownych i żadne z nich nie może być traktowane jako „bardziej poważne”. Dla ustalenia obu kar Prezes Urzędu przyjął za kwotę bazową jedynie 0,05% przychodu powoda, co odpowiadało kwocie 1.377.246 zł. Uwzględnił również okoliczności łagodzące, polegające na: zaniechaniu przez przedsiębiorcę stosowania obu praktyk, podjęciu przez powoda i zakończeniu w toku postępowania administracyjnego działań zmierzających do zmiany funkcjonujących w obrocie umów zawartych z konsumentami, niewielkiej ilości umów zawartych na podstawie zakwestionowanych wzorców i krótkim czasie trwania naruszeń. Prezes Urzędu nie dopatrywał się okoliczności, które mogłyby wpłynąć na zaostrenie wymiaru kar, dlatego obniżył ustalone jako bazowe kwoty kary pieniężnej o 60%, a więc do kwot po 550.899 zł. Mając na uwadze fakt uwzględnienia przez organ okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów uokik, a także wielkość przychodu powoda w 2010 r. wysokości nałożonych na niego kar pieniężnych nie można uznać za zawyżoną.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył powód w części w pkt 1 - w zakresie kosztów postępowania za pierwszą instancję, w pkt 2 – w zakresie nałożonych na niego kar oraz w pkt 3 - w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego. Skarga kasacyjna powoda została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie: art. 1 ust 1 uokik w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik w zw. z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 uokik w zw. z art. 28 ust. 1 i 4 uokik w zw. z art. 111 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 lit. a-c w zw. z ust. 3 pkt 2 uokik w zw. z art. 2 i 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego: czy zasadne jest z punktu widzenia interesu publicznego (konstytucyjnego nakazu równego traktowania podmiotów przez władze publiczne oraz konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej) nałożenie przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 1 ust. 1, art. 28 ust. 1 i 4 oraz art. 111 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 lit. a-d w zw. z ust. 3 pkt 2 uokik (w brzmieniu obowiązującym przed 18 stycznia 2015 r.) oraz w zw. art. 2 i 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wysokiej kary pieniężnej na przedsiębiorcę, który jeszcze przed wydaniem decyzji w trakcie postępowania, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaniechał stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w sytuacji gdy w stosunku do innych przedsiębiorców, prowadzących ten sam rodzaj działalności gospodarczej i naruszających te same obowiązki informacyjne w umowach z konsumentami Prezes UOKiK prowadząc w tym samym czasie równoległe postępowania, w takich samych okolicznościach sprawy na podstawie art. 28 ust. 1 i 4 uokik (w brzmieniu obowiązującym przed 18 stycznia 2015 r.) zobowiązał tych przedsiębiorców do zmiany postanowień umowy i nie nałożył na nich kary.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W kwestiach objętych treścią problemu prawnego wskazanego przez powoda jako istotne zagadnienie prawne, Sąd Najwyższy wypowiadał się już kilkakrotnie (w szczególności w wyrokach Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2009 r., III SK 5/09, z 3 października 2013 r., III SK 50/12 oraz z 15 maja 2014 r., III SK 54/13, a także postanowieniu Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2013 r., III SK 56/12). Problem prawny można zatem rozstrzygnąć przy pomocy przywołanych wyżej orzeczeń. Zagadnienie prawne sformułowane we wniosku powoda o przyjęcie jej do rozpoznania nie dotyczy zatem problemu nowego, który nie zostałby dostrzeżony w orzecznictwie lub piśmiennictwie.

Odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy kierował się jednak przede wszystkim brakiem uzasadnienia dla potrzeby i możliwości rozstrzygnięcia tak kazuistycznie sformułowanego zagadnienia prawnego, dotyczącego w rzeczywistości zastosowania przepisów prawa wymienionych we wniosku w specyficznych okolicznościach. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak również z argumentacji powoda ocenianej przez Sąd Najwyższy na etapie tzw. przedsądu nie wynika bowiem, by w tej sprawie działania organu ochrony konsumentów odbiegały w rażący sposób od praktyki jego działania na rynku energetycznym oraz by spełnione zostały warunki pozwalające przyjąć, że doszło do naruszenia przesłanki interesu publicznego oraz zasady równego traktowania przedsiębiorców przez organ administracji.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, opierając się na treści art. 398⁹ § 2 k.p.c.